

הפגישה הארבע־עשרה – שיטת חנה'לה

ברגע שעמדו בפתח, ידעתי שקרה דבר. עיניה של חני פרצו את הדוק העמום שכיסה אותן בדרך־כלל. הן זהרו. פניה של דינה חייכו במלואם. דבריה היו כשטף נרגש. היא עטפה את חני במבטי חיבה, וזו הנידה אליה בראשה המאשר. דינה סיפרה שכבר בפירוש לא ידעה מה לעשות בעניין הקריאה, שהרי השתמשה כבר בכל המכשירים – ברשמקול, במקרן, בגזרי נייר הזכוכית, בכול, בלי סוף. דבר לא הועיל, אפילו אות אחת לא נחרתה בזיכרונה של חני. והנה, יומיים לפני ביקורן הנוכחי, בקושי התאפקה מלצלצל אליי, מלבוא קודם, היה יום חם מאוד, חמסין פתאומי שלא בעתו, חני הגיעה אליה אחרי ההפסקה, סמוקה מאוד. נטפי זיעה קלחו מפניה. מגווה. היא ביקשה ממנה שתיגש אל הברז שבפינת החדר, שתפשיל את צווארון חולצתה ותשטוף את עצמה מעט לפני שיתחילו בשיעור. היא נפתה אל הארון לחפש מגבת, וכשחזרה והתבוננה בחני העומדת כפופה אל תוך הכיור וזרם המים שוטף את מצחה, לחייה, קולח על עיניה וצווארה, ראתה הנאה עמוקה על פניה. פתאום הכה בה הדבר כמו ברק – תמונת ההתפכחות של הֶלן קלר. חשבה – הרי גם היא, כל ערוציה סגורים. לא זיכרון חזותי, לא שמיעתי. תפסה לרגע את החשכה החסומה שבה הייתה שרויה. ניגשה אליה בשקט. מאחור.

רעיון מטורף עלה בה!

טבלה את אצבעה במים הקרירים, רשמה על עורפה החשוף של חני את

